

DVD-V-020-P

JEDAN PRILOG:

Izvadak iz emisije «Književnici»

Abdulah Sidran govori o generalu Slobodanu Praljku

AUDIO 1 NA KAZETI 20

Književnik Abdulah Sidran

Traje izjava 4'27"

«**** ime generala Slobodana Praljka za koga se vjerojatno netočno, vjerojatno nadam se netočno vezuje rušenje Starog mosta u Mostaru. Međutim, malo ljudi zna da je to jedna potpuno neobična figura. Režiser školovani. Završio je kazališnu akademiju i filmsku naravno u Zagrebu. Uz to je istovremeno završio elektrotehniku, pa je inženjer elektrotehnike. I uz to je paralelno završio i filozofiju. Jedna neobična figura. On je mene godinama ...upoznali smo se u Zagrebu, kad idemo tamo na «Goranovo proljeće» i tako, ovi književni klubovi i tako. **** da režira oni u principu nikada nemaju teksta i stalno su u traganju za tekstom a to traganje je obrnuto proporcionalno poštovanju kojeg iskazuju prema konkretnom piscu i tako dalje. Ovaj, da mu napišem neki tekst. Ja sam mu ispričao jednu Sarajevsku fabulu, anegdoticu, istinit događaj, Sarajevski svijet, Markale, onaj ***** i tako, da mu napišem. Bit će plaćeno. Hoću. «Kada ćeš napisati?» «Pa, eto, što je sada? August je. Eto, do novembra.» Dođe novembar, nisam. «Pa. Kada ćeš?» «U martu.» Prođe mart, nisam. Tako se razvuče godinu, dvije dana. Jer ja sam mislio da ja to ne znam pisati.(???) Nego eto, neka prođe. Jednog augusta, njemu to dodijalo, dođe mi na vrata. Ja sam stanovao na Čengijić Fili (???). Vidim kofere u rukama. Kaže: «Ja odavde ne idem dok se ne napiše.» I poslije on uzme ono vina, galona, pije vino. Ja pišem. «Valja?» «Valja. Idi dalje.» I za pet dana napišem prvi svoj scenarij koji je TV

film «Jegulje putuju u Sargaško more» Bili su oduševljeni tada da su dobili takav tekst, ali im ni na kraj pameti nije bilo da režira dramu *** njima nepoznati režiser iz Zagreba Slobodan Praljak. A opet ja nemam moralnog prava da to, da on ispadne iz igre jer on me je natjerao da ga napišem. Jer, nikad ga ne bih napisao da on nije postupio kako je postupio. Po hodnicima televizijskim mota se jedan mlad, visok momak kovrčave kose, duge. Treba on da režira. «Kako se zove?» Kažu: «Sada došao iz Praga, najbolji na svijetu. Ovakvi, onakvi, Emir Kusturica. Pa rekoh: «Eto vam ga. Dajte mu nešto drugo. Ja ovo ne dam.» Vrate mi televizijski šefovi tekst. Vidim, žao njima a ne znam vide li oni koliko je meni žao one trice. I puno vremena prođe, mjesec, dva, tri možda i četiri. Kada zazvoni telefon, ovaj, čini mi se da me Rade *** zove ili *****, pomutilo mi se, netko me od njih zove i kaže: «Hajde, reci onom svom iz Zagreba neka dođe.» I to nam je bilo radosno. Praljak je dobio svoju prvu ozbiljnu režiju, je li. Ja dobivam prve fine parice. I on je to snimio bez dovoljno, čini mi se vrelina. Tekst je imao jednu humorno-lirsku vrućinu koju on svojim temperamentom čini mi se nije dovoljno snažno pretvorio u film.

KRAJ KAZETE